



ת"פ 59680/03/18 - מדינת ישראל נגד לידור דנינו, ליזה דרמר, קלינה שורץ

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 59680-03-18 מדינת ישראל נ' דנינו ואח'
לפני כבוד השופט דנה אמיר
המאשימה: מדינת ישראל
נגד: הנאשמות:
1. לידור דנינו
2. ליזה דרמר
3. קלינה שורץ

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד אלכסנדרה קרא

ב"כ הנאשמת 2 - עו"ד עודד סבוראי

הנאשמת 2

פסק דין ללא הרשעה בעניינה של נאשמת 2

רקע ועובדות כתב האישום

1. הנאשמת 2 (להלן: "הנאשמת") הורשעה על יסוד הודייתה במפורט בכתב האישום המתוקן במסגרת הסדר טיעון דיוני (להלן: "כתב האישום") בביצוע עבירת פגיעה בפרטיות לפי סעיף 2(9) ביחד עם סעיף 5 לחוק להגנת הפרטיות, התשמ"א - 1981 (להלן: "חוק הגנת הפרטיות"). על פי ההסדר הסכימו הצדדים על קבלת תסקיר לעונש בעניינה של הנאשמת, אך לא הגיעו להסכמה עונשית. המאשימה עומדת על הרשעה, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי כספי למתלוננות, וההגנה עותרת לביטול ההרשעה.

2. על פי המפורט בחלק הכללי של כתב האישום שבעובדותיו הודתה הנאשמת, המרכז הרפואי "שבע עיניים בנגב" בבאר שבע מעניק שירותי רפואה פרטית במגוון התמחויות (להלן: "המרפאה"). כחלק משירותיה, מעניקה המרפאה שירותים הנוגעים להפסקת הריון לרבות ביצוע ניתוחי הפלות בהתאם לחוק. עמותת "הידברות - ארגון לקירוב לבבות" (להלן: "העמותה") שמשרדיה בפתח תקוה מפעילה את מחלקת "אמא מצילה אותי" (אמ"א) העוסקת בסיוע, ייעוץ והכוונה לנשים למניעת הפסקת הריון והפלה ממניעים אידיאולוגיים ודתיים (להלן: "משרדי אמ"א").

3. בחלק הכללי לכתב האישום נטען שבין השנים 2015-2017 או בסמוך לכך, עבדה נאשמת 1 (להלן:



"לידור" במרפאה בתור מזכירה רפואית, כשחלק מתפקידה היה תיאום תורים לוועדה להפסקת הריון (להלן: "הוועדה"), ותורים לביצוע ניתוחי הפלה. נטען כי מתוקף תפקידה חלו עליה חובות סודיות רפואית על פי סעיף 19 לחוק זכויות החולה, התשנ"ו - 1996, על פיהן נאסר עליה למסור לגורמים בלתי מורשים מידע הנוגע למטופלות שהגיע אליה תוך כדי מילוי תפקידה או במהלך עבודתה. נטען כי לידור התחייבה במסגרת הסכם העסקתה במרפאה מיום 25.11.2015 לשמור על סודיות המידע האישי של המטופלות ולא למסור לכל גורם בלתי מורשה.

4. על פי החלק הכללי לכתב האישום, הנאשמת החלה לעבוד בעמותה במהלך שנת 2013 והחל משנת 2015 במשרדי אמ"א שבעמותה, ובמסגרת עבודתה פעלה לתת סיוע לנשים בהריון ולנסות להניא אותן מהפסקת הריון וביצוע הפלות. בחלק הכללי אף נטען כי נאשמת 3 (להלן: "קלינה") החלה לעבוד בעמותה במהלך שנת 2014 ובמהלך התקופה הרלוונטית לכתב האישום שימשה כמנהלת משרדי אמ"א ופעלה לתת סיוע לנשים בהריון ולנסות להניא אותן מהפסקת הריון וביצוע הפלות.

5. בפרק העובדות של כתב האישום נטען כי במסגרת עבודתה של לידור במרפאה, הייתה לה נגישות וקשר ישיר ובלתי אמצעי למידע אישי רפואי על אודות מטופלות המרפאה שביקשו לקבל טיפול ושירות בדבר הפסקת הריון. הפרטים שנכללו במסגרת המידע האישי הרפואי כללו שם מלא, תעודת זהות, מספר טלפון, תאריך לידה, סיבת הפסקת הריון, מועד פגישת הוועדה, מועד ביצוע ההפלה המתוכנן ושם הרופא המטפל (להלן: "הפרטים האישיים").

6. עוד נטען כי ביום 23.6.2016 או בסמוך לכך, יצרה לידור קשר טלפוני עם משרדי אמ"א (להלן: "השיחה הראשונה") ושוחחה עם קלינה. נטען כי לידור הציגה עצמה כמי שעובדת במרפאה המבצעת הפלות ומעוניינת למסור פרטים אודות מטופלות במרפאה המיועדות לבצע הפלה. בתחילת השיחה הראשונה ולאחר ששמעה קלינה על עיסוקה של לידור, העבירה את השיחה לנאשמת. על פי עובדות כתב האישום בהן הודתה הנאשמת, לידור סיפרה לנאשמת על עיסוקה והעבירה לה פרטים אישיים בנוגע למטופלת במרפאה ש.א.י., ללא ידיעתה או הסכמתה של ש.א.י. וללא אישור מגורם מוסמך במרפאה. לידור והנאשמת סיכמו ביניהן על העברת הפרטים האישיים האמורים במטרה שנציגת משרדי אמ"א תיצור קשר עם ש.א.י. בניסיון להניא אותה מביצוע ההפלה. נטען כי במהלך אותה שיחה ראשונה ביקשה לידור מקלינה ומהנאשמת שפרטיה לא ייוודעו לאיש, ובעיקר לא במקום עבודתה במרפאה.

7. בהמשך לשיחה הראשונה העבירה הנאשמת את פרטיה האישיים של ש.א.י. לקלינה כשידעה שמסירת הפרטים האישיים כאמור היא ללא ידיעתה או הסכמתה של המטופלת, וללא אישור מגורם מוסמך במרפאה, על מנת שקלינה תיצור קשר טלפוני עם ש.א.י. בכדי להניא אותה מביצוע הפלה. נטען כי בהמשך למתואר, בעקבות קבלת הפרטים האישיים מהנאשמת, שוחחה קלינה בטלפון עם ש.א.י., שלחה לה מספר הודעות טקסט, וניסתה להניא אותה מביצוע הפלה.

8. על פי כתב האישום שבעובדותיו הודתה הנאשמת, ביום 27.6.2018 או בסמוך לכך, יצרה לידור קשר עמה (להלן: "השיחה השנייה"). במסגרת שיחה זו, ובהמשך לסיכום הדברים שהיה במהלך השיחה הראשונה, העבירה לידור לנאשמת את פרטיה האישיים של המטופלת מ.ז. המיועדת לבצע הפלה במרפאה, ללא ידיעתה או הסכמתה של מ.ז. וללא אישור מגורם מוסמך במרפאה, וזאת במטרה שהנאשמת תיצור קשר עם מ.ז. בכדי להניא אותה מביצוע



הפלה. למחרת, העבירה הנאשמת את פרטיה האישיים של מ.ז. לגביהם שוחחה בשיחה השנייה עם לידור לקלינה, ביודעה שמסירת הפרטים האישיים כאמור היא ללא ידיעתה או הסכמתה של המטופלת וללא אישור גורם מוסמך במרפאה, על מנת שקלינה תיצור קשר טלפוני עם מ.ז. בכדי להניא אותה מביצוע הפלה. נטען כי בהמשך היום ובעקבות קבלת הפרטים האישיים מהנאשמת, שוחחה קלינה בטלפון עם מ.ז. וניסתה להניא אותה מביצוע הפלה.

9. על פי העובדות בהן הודתה הנאשמת, ביום 30.6.2016 או בסמוך לכך, יצרה לידור קשר טלפוני עמה (להלן: "**השיחה השלישית**"). במסגרת שיחה זו, ובהמשך לסיכום הדברים שהיה במהלך השיחה הראשונה, העבירה לידור לנאשמת את פרטיה האישיים של המטופלת ל.א. המיועדת לבצע הפלה במרפאה, ללא ידיעתה או הסכמתה של ל.א. וללא אישור מגורם מוסמך במרפאה, על מנת שהנאשמת תיצור קשר עם ל.א. בכדי להניא אותה מביצוע הפלה. בהמשך אותו יום ובעקבות העברת הפרטים על ידי לידור, העבירה הנאשמת לקלינה את הפרטים האישיים של ל.א. ביודעה שמסירת הפרטים האישיים כאמור היא ללא ידיעתה או הסכמתה של המטופלת וללא אישור גורם מוסמך במרפאה, על מנת שקלינה תיצור קשר טלפוני עם ל.א. בכדי להניא אותה מביצוע הפלה. נטען כי בהמשך היום או בסמוך לכך שוחחה קלינה בטלפון עם ל.א. וניסתה להניא אותה מביצוע הפלה.

10. על פי העובדות בהן הודתה הנאשמת, ביום 4.7.2016 או בסמוך לכך יצרה לידור קשר טלפוני עמה (להלן: "**השיחה הרביעית**"). במסגרת שיחה זו, העבירה לידור לנאשמת פרטים אישיים של המטופלת מ.ק, במטרה שהנאשמת תיצור קשר עם מ.ק. בכדי להניא אותה מביצוע הפלה, ללא ידיעתה או הסכמתה של מ.ק. וללא אישור מגורם מוסמך במרפאה. בהמשך אותו יום ובעקבות העברת הפרטים על ידי לידור, העבירה הנאשמת לקלינה את הפרטים האישיים של מ.ק לגביהם שוחחה בשיחה הרביעית עם לידור, ביודעה שמסירת הפרטים האישיים כאמור היא ללא ידיעתה או הסכמתה של המטופלת וללא אישור גורם מוסמך במרפאה, על מנת שקלינה תיצור קשר טלפוני עם מ.ק. בכדי להניא אותה מביצוע הפלה. נטען כי בהמשך אותו יום או בסמוך לכך, ניסתה קלינה ליצור קשר טלפוני עם מ.ק. ללא הצלחה.

11. על פי העובדות בהן הודתה הנאשמת, ביום 14.7.2016 או בסמוך לכך יצרה לידור קשר טלפוני עמה (להלן: "**השיחה החמישית**"). במסגרת שיחה זו העבירה לה לידור פרטים אישיים אודות המטופלת ל.כ. המיועדת לבצע הפלה במרפאה, במטרה שהנאשמת תיצור קשר עם ל.כ. בכדי להניא אותה מביצוע הפלה, ללא ידיעתה או הסכמתה של ל.כ. וללא כל אישור מגורם מוסמך במרפאה. בהמשך אותו יום ובעקבות העברת הפרטים על ידי לידור העבירה הנאשמת לקלינה את הפרטים האישיים של ל.א. לגביהם שוחחה בשיחה החמישית עם לידור, ביודעה שמסירת הפרטים האישיים כאמור היא ללא ידיעתה או הסכמתה של המטופלת וללא אישור גורם מוסמך במרפאה, על מנת שנאשמת 3 תיצור קשר טלפוני עם ל.כ. בכדי להניא אותה מביצוע הפלה. נטען כי בהמשך היום או בסמוך לכל, שוחחה נאשמת 3 קלינה בטלפון עם ל.כ. וניסתה להניא אותה מביצוע הפלה.

12. על פי העובדות בהן הודתה הנאשמת, ביום 26.7.2016 או בסמוך לכך יצרה לידור קשר טלפוני עמה (להלן: "**השיחה השישית**"). במסגרת שיחה זו, העבירה לה לידור פרטים אישיים אודות המטופלת ש.נ. המיועדת לבצע הפלה במרפאה, במטרה שהנאשמת תיצור קשר עם ש.נ. בכדי להניא אותה מביצוע הפלה, ללא ידיעתה או הסכמתה של ש.נ. וללא אישור מגורם מוסמך במרפאה. בהמשך אותו יום ובעקבות העברת הפרטים על ידי לידור, העבירה



הנאשמת לקלינה את הפרטים האישיים של ש.נ. לגביהם שוחחה בשיחה השישית עם נאשמת 1, ביודעה שמסירת הפרטים האישיים כאמור היא ללא ידיעתה או הסכמתה של המטופלת וללא אישור גורם מוסמך במרפאה, על מנת שקלינה תיצור קשר טלפוני עם ש.נ. בכדי להניא אותה מביצוע הפלה. נטען כי בהמשך היום או בסמוך לכך, שוחחה קלינה בטלפון עם ש.נ. וניסתה להניא אותה מביצוע הפלה.

13. על פי העובדות בהן הודתה הנאשמת, ביום 28.7.2016 או בסמוך לכך יצרה לידור קשר טלפוני עמה (להלן: "**השיחה השביעית**"). במסגרת שיחה זו, העבירה לידור לנאשמת פרטים אישיים אודות המטופלות ת.א. וט.פ. המיועדות לבצע הפלה במרפאה, במטרה שהנאשמת תיצור קשר עם ת.א. וט.פ. בכדי להניא אותן מביצוע הפלה, ללא ידיעתן או הסכמתן של ת.א. וט.פ. וללא כל אישור מגורם מוסמך במרפאה. בהמשך אותו יום ובעקבות העברת הפרטים על ידי לידור, העבירה הנאשמת לקלינה את הפרטים האישיים של ת.א. וט.פ. לגביהן שוחחה בשיחה השביעית עם לידור, ביודעה שמסירת הפרטים האישיים היא ללא ידיעתן או הסכמתן של המטופלות וללא אישור גורם מוסמך במרפאה, על מנת שנאשמת 3 תיצור קשר טלפוני עם ת.א. וט.פ. בכדי להניא אותן מביצוע הפלה. נטען שבהמשך היום או בסמוך לכך, שוחחה קלינה בטלפון עם ת.א. וט.פ. וניסתה להניא אותן מביצוע הפלה.

14. על פי כתב האישום שבעובדותיו הודתה הנאשמת, במעשיה השתמשה הנאשמת במידע על ענייניהם הפרטיים של מטופלות המרפאה, שלא למטרה שלשמה נמסרו, ללא ידיעתן או הסכמתן לכך, ואף מסרה מידע על ענייניהם הפרטיים של מטופלות המרפאה לקלינה, שלא למטרה שלשמה נמסרו.

15. אשר ללידור נטען שבמעשיה הפרה את חובת הסודיות שנקבעה בדיון, ומסרה מידע אישי שהושג בדרך של פגיעה בפרטיות תוך הפרת חובת הסודיות שנקבעה בדיון. עוד נטען לגבי לידור וקלינה, כי השתמשו במידע על ענייניהם הפרטיים של מטופלות במרפאה שלא למטרה לשמה נמסרו, ללא ידיעתן או הסכמתן לכך.

עיקרי תסקיר שירות מבחן

16. בתסקיר לעונש שהתקבל בעניינה של הנאשמת פורט כי הנאשמת בת 50 נשואה ואם ל-3. הנאשמת מסרה שהיא מנהלת אורח חיים חרדי ועוסקת בטיפול וסיוע לילדה בעלת צרכים מיוחדים בבית ספר ועובדת כסייעת בצהרון. לדברי הנאשמת בשנים 2006-2013 ניהלה עסק עצמאי לממכר כלי נגינה עם בעלה אשר כשל, הם צברו חובות כבדים ופשטו את הרגל. הנאשמת אף שיתפה בנסיבות אישיות הנוגעות להורותה. בתסקיר צוין כי הנאשמת נעדרת הרשעות קודמות וכי מלבד התיק הנוכחי לא קיימים נגדה תיקים פתוחים נוספים.

17. על פי התסקיר, הנאשמת הודתה ונטלה אחריות מלאה לביצוע העבירה, ולהתרשמות שירות המבחן בלטה יכולתה לבטא אמפתיה כלפי המתלוננות והכרה בחומרת מעשיה. לדבריה, השתלבה בעמותה בתקופה בה הייתה במצוקה כלכלית קשה, ובמסגרת התפקיד הייתה אמורה לעזור למנהלת העמותה, קלינה, בכל שתבקש ובעיקר באדמיניסטרציה, כשלדבריה, באותה התקופה הבינה שהעמותה מסייעת בפן הכלכלי לנשים אשר ביקשו לבצע הפלה בשל מצוקה כלכלית, ובכך לאפשר להן שלא לבצע הפלה. עוד מסרה כי התבקשה על ידי קלינה לרשום את פרטי המתלוננות שהועברו לה על ידי לידור, ולא השקיעה בכך מחשבה. הנאשמת מסרה כי הבינה שמעשיה אינם מוסריים



אך לא הייתה מודעת למידת חומרתם ולהיותם בלתי חוקיים, וראתה בכך סיוע לעוברים להם זכות להיוולד. הנאשמת הביעה חרטה עמוקה על מעשיה והדגישה כי לא הייתה לה הזכות להתערב בחייהן של נשים בתחום כה פרטי. הנאשמת שיתפה את שירות המבחן במצוקתה הרגשית סביב מעורבותה בפלילים, וחרדתה מעתידה הכלכלי עקב הרשעתה שעלולה לפגוע בפרנסתה.

18. שירות המבחן בחן את נזקקות הנאשמת לטיפול רגשי אך היא מסרה כי בעת הנוכחית אינה חשה צורך בכך. להתרשמות שירות המבחן הנאשמת אינטליגנטית ובעלת יכולות, בעלת מערכת יחסים תקינה, וביצוע העבירה חריג עבורה ואינו משקף את דפוסי התנהלותה. אשר לגורמי הסיכון להישנות עבירות שקל שירות המבחן את ביצוע העבירות וחומרתן. כגורמי סיכוי לשיקום נשקלו נטילת האחריות על ידי הנאשמת, האמפתיה שמגלה כלפי הנפגעות, ההתרשמות שהפנימה את חומרת מעשיה, תפקודה התקין והיציב לאורך השנים, היעדר עבר פלילי, וההתרשמות לפיה ההליך המשפטי מהווה גורם מרתיע המפחית את רמת הסיכון ממנה. שירות המבחן התרשם כי הנאשמת השליכה את סיפורה האישי על חייהן של המתלוננות, מבלי שהקדישה מחשבה למורכבות שעשויה להיות סביב הבאת ילדים לעולם בקרב נשים אחרות, ומבלי שהבינה לעומק את חומרת הפגיעה שהסבה למתלוננות. במכלול השיקולים סבר שירות המבחן כי קיים סיכון נמוך להישנות עבירות דומות בעתיד. נוכח רמת הסיכון שהוערכה כנמוכה, היעדר נזקקות טיפולית מצד הנאשמת בעת הנוכחית, והרושם כי מדובר באירוע חריג בחייה, לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית בעניינה.

19. שירות המבחן המליץ על ביטול הרשעת הנאשמת והטלת צו של"צ בהיקף של 180 שעות שיהווה עבורה ענישה חינוכית וקונקרטי, והפנה למכתב מטעם המשנה למנכ"ל מקפ"ת - מרכזים קהילתיים בפתח תקווה, ממנו עולה כי ישנה אפשרות כי העסקת הנאשמת תבחן מחדש אם יוחלט להרשיעה.

תמצית טיעוני הצדדים לעונש

20. **ב"כ המאשימה** הפנתה לערכים המוגנים בעבירה הנדונה והדגישה את הפגיעה הקשה בפרטיות של המתלוננות לאור המידע הרגיש שהועבר על ידי הנאשמת והשימוש שנעשה בו, ועתרה לקביעת מתחם ענישה שתחתיתו מאסר על תנאי ותקרתו מספר חודשי מאסר בעבודות שירות. כן ציינה את נטילת האחריות והודיית הנאשמת ואת החיסכון בזמן שיפוטי על ידה. לטענתה, בנסיבותיה האישיות של הנאשמת, נכון למקום את עונשה ברף התחתון של מתחם הענישה לו עתרה ולהשית עליה מאסר מותנה לצד קנס כספי ופיצוי למתלוננות. ב"כ המאשימה התנגדה לביטול הרשעת הנאשמת בשים לב לעבירה אשר ביצעה, הקלות שבביצועה והחשיבות שבהרתעת הרבים ובהקעת המעשה. בנוסף לטענתה, לא קיים נזק קונקרטי לנאשמת מההרשעה, ואין אמירה חד משמעית לפיה תאבד את עבודתה באם תורשע.

21. **ב"כ הנאשמת** עתר לביטול הרשעתה של הנאשמת תוך שהפנה להמלצת שירות המבחן בהקשר זה. בנוסף, הפנה לסעיף 18(2)(ב) לחוק הגנת הפרטיות לפיו במשפט פלילי בשל פגיעה בפרטיות, תהא זו הגנה טובה אם הפגיעה נעשתה בנסיבות שבהן הייתה מוטלת על הפוגע חובה חוקית, מוסרית, חברתית או מקצועית לעשותה. לטענתו, ההגנה הייתה ערוכה לנהל משפט ולהעיד עדים בדבר החובה המוסרית והחברתית שחלה על הנאשמת כאישה חרדית, לעשות את שעשתה על מנת לאפשר לעוברים שהיו נתונים בסכנה להיוולד. לטענתו, בנסיבות אלה, יש לתת את הדעת לקרבה להגנה הפלילית האמורה, וכן לתת משקל משמעותי להודיית הנאשמת וחרטתה, אשר הובעו כבר בשלב החקירה, ולחסכון הזמן השיפוטי שבניהול משפט ציבורי בהיקף זה. ב"כ הנאשמת התייחס גם לחלופי הזמן מאז ביצוע העבירה ולתקופה הקצרה בת חודש בלבד בה בוצעו המעשים.



22. ב"כ הנאשמת הפנה להתרשמות החיובית של שירות המבחן מהנאשמת ולרקע לביצוע העבירה, כמו גם להתרשמות לפיה הנאשמת נטלה אחריות והביעה אמפתיה למתלוננות, הכירה בחומרת מעשיה, היא נעדרת עבר פלילי ועצם ההליך המשפטי מהווה גורם מרתיע עבורה. עוד הפנה לכך שעל פי התסקיר הנאשמת לא הייתה מודעת להיות המעשה בלתי חוקי. בכל הנוגע לנזק קונקרטי לנאשמת מההרשעה טען כי החשש לאובדן מקור פרנסתה של הנאשמת הוא קונקרטי וממשי, ולאחר הטיעון לעונש הציג מכתב ממעסיקה של הנאשמת לפיו קיימת אפשרות כי העסקתה תיבחן מחדש במידה שתורשע. על פי טענתו, הפסיקה מהעת האחרונה מלמדת שהמשקל שיש ליתן לנזק הקונקרטי בשאלת ביטול הרשעה הולך ופוחת. עוד ציין כי על רקע האירועים המפורטים בכתב האישום בחרה הנאשמת לעזוב את מקום עבודתה בעמותה חרף מצבה הכלכלי הקשה, ולעבוד בשתי העבודות בהן היא עובדת כיום.

23. עתירת ב"כ הנאשמת היא כי הרשעת הנאשמת תבוטל ויושת עליה צו של"צ. ב"כ הנאשמת עתר כי אמנע מהטלת פיצוי לטובת המתלוננות. לטענתו לא ניתן לאמוד את הנזק שנגרם להן, תוך שציין שהנאשמת חסכה את הצורך בהעדתן. בנוסף, הפנה למצבה הכלכלי הקשה של הנאשמת.

דברי הנאשמת

24. הנאשמת הביעה צער על מעשיה ומסרה כי כוונתה לא הייתה לפגוע באיש. כמו כן הביעה נכונות לבצע של"צ.

סוגיית ההרשעה

25. ככלל, הליך משפטי של אדם בגיר שהוכח כי עבר עבירה פלילית יסתיים בהרשעה. הימנעות מהרשעה או ביטולה מהווים חריג בשל נסיבות מיוחדות ויוצאות דופן. על פי הלכת כתב (ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, (פ"ד נב(3) 337, 342 (1997)), על מנת להימנע מהרשעה או לבטלה, יש לבחון הצטברותם של שני תנאים עיקריים: האחד, האם ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בעתידו או בשיקומו של הנאשם. השני, האם סוג העבירה ונסיבות ביצועה מאפשרים לוותר בנסיבות המקרה על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים. על ההגנה מונח הנטל לשכנע, כי בנסיבות המקרה יש להעדיף את שיקום הנאשם על פני שיקולים אחרים. ראו גם: ע"פ 5985/13 **אבן נ' מדינת ישראל** (2.4.2014), כב' השופט ג'ובראן ברע"פ 3852/14 **ורשואר נ' מדינת ישראל** (18.8.2014) פסקה 11, וע"פ 3244/14 **ביטון נ' מדינת ישראל** (16.3.2015).

26. נקודת המוצא היא כאמור כי על ההגנה לשכנע שהרשעה בדין תגרום לנזק קונקרטי וממשי לשיקומו או לעתידו של הנאשם, ואין להסתפק בעניין זה בתרחישים תיאורטיים שאין לדעת אם יתממשו בעתיד (ר': רע"פ 9118/12 **פריגין נ' מדינת ישראל**, פסקה 10 (1.1.2013), מפי כב' השופט שהם). בית המשפט העליון שב וקבע כי גם מקום בו קיים פוטנציאל פגיעה תעסוקתית, אין מקום לקביעה אוטומטית של נזק קונקרטי לצורך ביטול הרשעה, בפרט כאשר נותר שיקול הדעת אצל הגורם המקצועי הרלבנטי (רע"פ 3224/19 **אביב נ' מדינת ישראל** (28.5.2019)). עוד ראו עמדת בית המשפט העליון ברע"פ 1240/19 **בר לוי נ' מדינת ישראל** (24.3.2019) לפיה מקום בו קיים שיקול דעת אצל הגורם המוסמך האם לאפשר המשך עיסוקו של נאשם הטעון רישיון, נכון להותיר ההכרעה בידי הגורם המוסמך.

27. ברע"פ 3589/14 **לוזון נ' מדינת ישראל** (10.6.2014) נקבע כי על פי **הלכת כתב**, ביטול או הימנעות מהרשעה הוא חריג מצומצם, המוצדק רק במקרים חריגים ויוצאי דופן, בהם לא מתקיים יחס סביר בין הנזק הצפוי



לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה. כן נקבע כי יש לבחון קיומו של נזק קונקרטי לנאשם גם במקום בו הנאשם נעדר עבר פלילי. ראו גרע"פ 5478/19 לוי' נ' **מדינת ישראל** (25.8.2019), רע"פ 619/18 **ביזינסקי נ' מדינת ישראל** (1.3.2018) ורע"פ 2323/17 **פלוני נ' מדינת ישראל** (12.6.2017)). השאלה האם תיגרם פגיעה ממשית וקונקרטית לעתידו או שיקומו של הנאשם מההרשעה תלויה גם במהות הנאשם ויתר נסיבותיו ויש לבחון את כל אלה (ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל**, תק-על 2007 (4) 4546, עמ' 4561 (להלן: "**עניין לאופר**")). בנוסף, וטרם החלטה סופית יש אף לאזן, בסוג של מקבילית כוחות, את הנזק הקונקרטי הנטען וסוגו אל מול סוג העבירה שבביצועה הורשע הנאשם ונסיבותיה (ובלבד שהמדובר בסוג העבירה ונסיבות המאפשרים לותר על ההרשעה) ולבחון האם מתקיים יחס בלתי סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, לבין חומרת העבירה המצדיק את ביטול ההרשעה. כפי שצוין בע"פ (מרכז) 24457-03-15 **בוטרמן נ' מדינת ישראל** (30.8.2015) פסקה 69, ככל שמעשי העבירה חמורים יותר כך נדרשת פגיעה קונקרטית ומוחשית יותר ולהיפך.

28. בראי המסגרת הנורמטיבית הכללית שלעיל, בחנתי את עתירת ההגנה לביטול הרשעת הנאשמת. ביחס לסוג העבירה בה הורשעה ונסיבות ביצועה, נתתי דעתי לערך המוגן בעבירה הנדונה שעניינו שמירה על פרטיותו וכבודו של אדם, ולפגיעה בו העולה מהמפורט בכתב האישום. אשר לנסיבות ביצוע העבירה על ידי הנאשמת, כפי שעולה מעובדות כתב האישום בהן הודתה, הנאשמת הייתה חלק ממערך אשר פעל להעברת וקבלת מידע אישי ורגיש ביותר על אודות המתלוננות וכוונתן לבצע הפלה, ואף פעל על מנת לנסות להניא אותן מכך, תוך פגיעה קשה בפרטיותן ובזכותן לאינטימיות ולאוטונומיה.

29. על פי עובדות כתב האישום בהן הודתה הנאשמת, הנאשמת עבדה במשרדי אמ"א בעמותה העוסקת בסיוע, הכוונה וייעוץ לנשים למניעת הפסקת הריון והפלה ממניעים אידיאולוגיים ודתיים. על פני כחודש ימים, בשבע הזדמנויות שונות, קיבלה הנאשמת מלידור שעבדה במרפאה המעניקה בין היתר שירותי הפסקת הריון, פרטים אישיים של מטופלות במרפאה אשר פנו למרפאה לשם ביצוע הפלה, במטרה שניצגת משרדי אמ"א תיצור עמן קשר על מנת להניא אותן מביצוע הפלה. הנאשמת קיבלה את הפרטים האישיים של המתלוננות בשבע הזדמנויות כאמור, ועל פי הודייתה העבירה אותם לקלינה, שהייתה מנהלת משרדי אמ"א בעמותה, על מנת שזו תעשה בהם שימוש ותנסה להניא את המתלוננות מביצוע הפלה.

30. חומרת מידת הפגיעה בפרטיות המתלוננות ובערכים המוגנים מהפעילות המתוארת בכתב האישום ברורה ומובנת. זאת אף בשים לב לכך שקבלת הפרטים נועדה כדי להשפיע על שיקול דעתן ורצונן החופשי של המתלוננות, ובכך שהמידע התקבל מגורם במרפאה אליה פנו המתלוננות לשם ביצוע ההפלה (על פי הנטען בכתב האישום - לידור) וציפיתן הברורה שהמידע לא יועבר. לציין כי אינני מוצאת ליתן משקל ממשי לקולא לכך שהמידע לא פורסם ברבים. יש לתת את הדעת לרגישות ומורכבות פרוצדורת ההפלה, ולקשיים הרגשיים המובנים הכרוכים בביצועה. לצד האמור, בכל הנוגע למעשיה של הנאשמת עצמה, הגם שאין המדובר במעשה חד פעמי על ידה (אלא בשבע הזדמנויות על פני חודש אחד כאמור) אין להתעלם מכך שהיא לא זו אשר יזמה את המעשים, לא זו שמסרה את הפרטים, ואף לא זו אשר עשתה או ניסתה לעשות בהם שימוש תוך פנייה למתלוננות, אלא שימשה למעשה כצינור להעברתם. בנסיבות אלה, מבלי להקל ראש במעשיה, ניתן לקבוע כי חלקה במערך הכולל הוא הקטן ביותר.

31. בעת בחינת הנסיבות נתתי דעתי גם לטענת ההגנה על אודות נסיבות הנאשמת שברקע המעשים (אותן אינני מפרטת מטעמי צנעת הפרט - ראו פסקה ראשונה לעמ' 2 לתסקיר), וכן לטענה לפיה עמדה לנאשמת, שהיא



אישה חרדית, הגנה מכוח סעיף 18(2)(ב) לחוק, לפיה הפגיעה נעשתה בנסיבות בהן הייתה מוטלת עליה חובה חוקית, מוסרית, חברתית או מקצועית לעשות את שעשתה על מנת לאפשר לעובדים שהיו נתונים בסכנה להיוולד, והיא ויתרה על טענות אלה בהודייתה. על אף עתירת הסנגור, אינני מוצאת לקבוע כי מתקיימת במקרה זה קרבה להגנה הפלילית בשל הנטען לעיל, בשים לב לכך שהמשפט בעניינה של הנאשמת לא התנהל ולא הונח כל מסד ראיתי לביסוס הטענה. יחד עם זאת, ודאי שקיימת משמעות רבה לחרטת הנאשמת על מעשיה והפנמת החומרה שבהם, ויש טעם בטענה לפיה הודיית הנאשמת תוך זניחת טענותיה שלעיל מלמדת על כנות חרטתה והבנת הפסול שבמעשיה, ועניין זה יבוא בין שיקולי.

32. מעיון בפסיקה עולה כי קיימים מקרים בהם גם כשבוצעה העבירה הנדונה הורו בתי המשפט על ביטול ההרשעה בנסיבות מתאימות (ראו לדוגמא ת"פ (חי') 57001-09-17 **מדינת ישראל נ' אבו נאג'י** (4.2.2020), ת"פ (ת"א) 5600-08 **מדינת ישראל פרקליטות מחוז ת"א - פלילי נ' ארי** (18.1.2010)). בנסיבות אלה, ובשים לב לחלקה במעשים המפורטים בכתב האישום, ניתן לקבוע כי אין לשלול את ביטול הרשעת הנאשמת, ככל שיתקיים בעניינה התנאי השני הנדרש לביטול ההרשעה.

33. **אשר לתנאי השני לביטול הרשעה שעניינו פגיעה חמורה בעתידו או בשיקומו של הנאשם מההרשעה**, עיניתי במכתב ממעסיקה של הנאשמת לפיו הנאשמת מועסקת בתאגיד עירוני של עיריית פתח תקווה וקיימת אפשרות שהעסקתה תיבחן מחדש היה ויוחלט להותיר את הרשעתה על כנה. אמנם, כפי שצוין לעיל, העובדה שלהרשעה פוטנציאל לפגוע בעבודה ואף ברישיון לעיסוק אינה מעידה בהכרח על קיומו של נזק קונקרטי המצדיק ביטול הרשעה במקרה נתון. יחד עם זאת, קיימים מקרים לא מעטים בהם פגיעה שכזו (ואף קלה ממנה) הוכרה כפגיעה קונקרטית המצדיקה את ביטול ההרשעה, כשיש לבחון כל מקרה בנסיבותיו. (ראו לשם הדוגמא: רע"פ 8215/16 **אברהם יצחק נ' מדינת ישראל** (28.5.2017) וע"פ 5446/15 **אשר חנימוב נ' מדינת ישראל** (3.3.2016)).

34. כך, לשם הכרעה בשאלה האם הוצגו פגיעה ונזק קונקרטי במידה הדרושה אין זה נכון לבחון את הנזק הקונקרטי הנטען במנותק מהנאשמת ונסיבותיה, כשהשאלה האם תגרם פגיעה ממשית וקונקרטית לעתידה או שיקומה תלויה גם במהותה. ראו דבר כב' השופטת פרוקצ'ה **בעניין לאופר**:

"... יש לתת את הדעת לנאשם האינדיבידואלי, לנסיבותיו האישיות המיוחדות, ולהשפעת ההרשעה על חייו, ועל סיכויי שיקומו; יש לקחת בחשבון נסיבות אישיות שונות - גיל, עבר פלילי קודם, ונתונים שונים הקשורים למצבו האישי והבריאותי. יש לבחון את השפעת ההרשעה על עיסוקו המקצועי של הנאשם, ועל מצבו הכלכלי והמשפחתי. בסופו של יום, ניצבת השאלה בכל עוצמתה - האם, בנסיבות המיוחדות של הענין, השיקול האינדיבידואלי, על היבטיו השונים, גובר על השיקול הציבורי-מערכתי הכללי, באופן שהגם שהנאשם ביצע את העבירה בה הואשם, סובלת הנורמה החברתית הכללית את אי הרשעתו בדין".

35. בראי האמור בחנתי את מאפייניה ונסיבותיה של הנאשמת. במסגרת זאת נתתי דעתי לגילה, כבת 50, ולכך שהיא נעדרת עבר פלילי מכל מין וסוג. בנוסף, לקשיים כלכליים נטענים שחוותה עת כשל העסק המשפחתי אותו ניהלה יחד עם בעלה עד שבסופו פנו להליך של פשיטת רגל, ולהתמודדותה עד היום עם החובות. כמו כן לכך שבעקבות קריסת העסק המשפחתי החלה הנאשמת לעבוד בעמותה. שקלתי גם את עמדת והתרשמות שירות המבחן מהנאשמת,



ובכללה כי הנאשמת היא בעלת יכולות ומערכת ערכים תקינה, כי ביצוע העבירה חריג בנוף חייה ורמת הסיכון לביצוע עבירות על ידה בעתיד נמוכה. נתתי דעתי לחרטתה הכנה שהיא רבת משמעות, בפרט משעולה שהנאשמת מפנימה את חומרת מעשיה חרף תפיסותיה האידיאולוגיות הנטענות, שיתכן שאף מושפעות מנסיבותיה האישיות. חרטת הנאשמת, ממנה אף התרשם שירות המבחן, האמפטיה שביטאה כלפי המתלוננות והדרך שעשתה להפנמת חומרת מעשיה, מהווים שיקול ממשי בין שיקוליי בעת בחינת ביטול ההרשעה. יש לזכור שהנאשמת אף ויתרה על טענות שהיו בפיה ובחרה להודות בביצוע העבירות. בהודייתה חסכה הנאשמת זמן שיפוטי יקר ואת העדת המתלוננות על הקושי הכרוך בכך עבורן (ככל שהדבר נוגע אליה - משהמשפט נמשך ביחס לנאשמות הנוספות).

36. איזנתי את נסיבות ביצוע העבירה במקרה דנן, ואת חלקה הקטן יחסית של הנאשמת בביצוע המעשים המפורטים בכתב האישום (מבלי להתעלם מחומרה לצדם כמפורט לעיל) אל מול הנזק העלול להיגרם לה והסכנה שתאבד את עבודתה, בראי כלל נסיבותיה האישיות והכלכליות המפורטות לעיל, וכן חרטתה ונטילת האחריות על ידה. בנוסף, נתתי דעתי להמלצת שירות המבחן לביטול ההרשעה ולהתרשמותו החיובית מהנאשמת. לאחר כל זאת מסקנתי היא כי עניינה של הנאשמת עומד בתנאים אשר נקבעו לביטול הרשעה, ושהאינטרס הציבורי סובל במקרה זה מתן הזדמנות שנייה לנאשמת בגילה ונסיבותיה להמשיך את חייה ועיסוקה ללא כתם ההרשעה הפלילית על השלכותיה, על כן - מצאתי להורות על ביטול הרשעתה.

37. לצד ביטול ההרשעה יוטל על הנאשמת צו של"צ כפי המלצת שירות המבחן, אשר יהווה הזדמנות לפיצוי חברתי עבורה ואף יסייע בהפחתת הסיכון במצבה, לצד פיצוי למתלוננות. הפגיעה במתלוננות ברורה במקרה זה, וכידוע, בכל הנוגע לפיצוי, מצבו הכלכלי של נאשם אינו מהווה שיקול בעת קביעת הפיצוי ושיעורו. בעת קביעת הפיצוי נתתי דעתי לכך שהנאשמת אינה הנאשמת היחידה בתיק הפלילי הנדון ולחלקה בביצוע המעשים על פי הנתען.

38. סוף דבר - אני מורה על ביטול הרשעת הנאשמת, **קובעת כי ביצעה את העבירה שבביצועה הודתה לפי סעיף 2(9) ביחד עם סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות, ומורה כדלקמן:**

- א. הנאשמת תבצע 180 שעות של"צ בהתאם לתוכנית השל"צ שנבנתה עבורה על ידי שירות המבחן, במתנ"ס יוספטל בפתח תקווה, בעבודות כלליות. הנאשמת מוזהרת כי אם תפר את צו השל"צ תימסר הודעה על כך לבית המשפט, אשר מוסמך לדון בעניינה מחדש.
- ב. הנאשמת תפצה כל אחת מהמתלוננות בכתב האישום בסך של 1,000 ₪. פרטי המתלוננות יועברו למזכירות בית המשפט על ידי המאשימה. הפיצוי ישולם ב-10 תשלומים חודשיים שווים ורציפים (אשר יחולק באופן שווה בין כל המתלוננות). התשלום הראשון יבוצע ביום 2.5.2021. לא ישולם תשלום - תעמוד היתרה לפירעון מידי.
- ג. הנאשמת תתחייב על סך 2,000 ₪ להימנע למשך שנה מהיום מביצוע העבירה בה הורשעה.

**המזכירות תעביר עותק מגזר הדין לשירות המבחן.
זכות ערעור כחוק תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.**

ניתן היום, ט' ניסן תשפ"א, 22 מרץ 2021, במעמד הצדדים.

